

Hylkäys - yksinäisyys

Olin jo ala-asteella koulukiusattu, mutta asiat lähtivät luisumaan hyvin nopeaan paljon huonompaan suuntaan isäni menehdyttyä syöpään ollessani 15-vuotias. Tunsin, että isä oli kuoltuaan hylännyt minut ja muukin perhe tehnyt niin omalla toiminnallaan. Siitä alkoi vuosikausia kestänyt piina, joka saavutti katkeamispisteensä muutama vuosi sitten, jolloin töissä tuli seinä totaalisesti vastaan sille opitulle uskomukselle, että kunhan teet töitä, niin olet hyvä ihminen. Toivoin, että loppuisipa kaikki, niin ei tarvitsisi enää jaksaa, enkä olisi enää yksin.

Lapsuudessa minua auttoi jaksamaan perheemme koira, joka toi minulle tukea ja turvaa. Tykkäsin etenkin kirkkaina talvi-iltoina lähteä koiramme kanssa lenkille. ***Aina tähtiä tuijotellessani koin sisäistä rauhaa ja etten ole yksin.***

Voisin väittää nykyään, että partion kautta saamani todella hyvä ystävä on pelastanut minun henkeni ainakin siinä määrin, ettei asiani ole paljon huonommin. Hänen ja hänen perheensä kanssa on tullut vietettyä paljon aikaa luonnossa, milloin uiden ja milloin tehden metsätöitä. Nykyään tunnen, että luonto on minulle kuin toinen koti. Luonnossa pystyn aina rauhoittumaan ja rentoutumaan tiedostaen, että asiat menevät koko ajan parempaan suuntaan.

Jouluku 28 v

KUUNTELE
TEKSTIT TÄSTÄ

HAVAINNOI LUONTOA & MIELTÄ

Nosta katseesi kohti taivasta. Mieti, miten olet osa luonnon kokonaisuutta.